

Gebruikte literatuur

- L.F. Spath: A monograph of the ammonoidea of the Gault, vol. 1 en 2; uitg. Palaeontographical Society, Londen, reprinted 1968.
- F. Robaszynski en F. Amédéo, 1986: The Cretaceous of the Boulonnais (France) and a comparison with the Cretaceous of Kent (United Kingdom), Proc.Geol. Ass. 97 (2), 171-208.
- Amédéo, F. (1992): The Albian in the Anglo-Paris Basin: ammonites, phyletic zonation, sequences. Bull.Centres Rech. Explor.-Prod. Elf-Aquitaine, 16, 1, 187-233.

- H.G. Owen, 1984a: Albian stage and substage boundaries, Bull.geol.Soc.Denmark, 33, 183-189.
- H.G. Owen, 1988a: The ammonite zonal sequence and ammonite taxonomy in the Douvilleiceras mammillatum Superzone (Lower Albian) in Europe. Bull.Brit.Mus.nat. hist. (geol.), 44, 3, 177-231.
- Boulonnais-nummer Gea, maart 1983.
- Géologie du Boulonnais, uitg. Espace Naturel Régional.

Het prepareren van gefosfateerde ammonieten

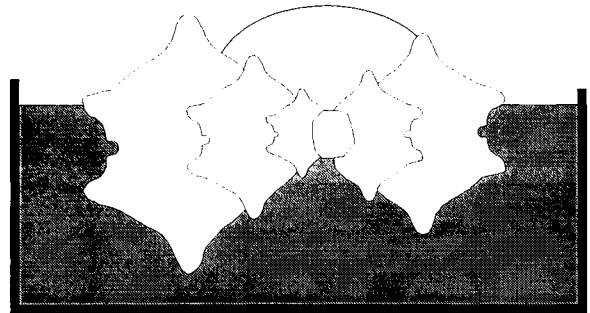
door Nico Taverne

Vele van de ammonieten die in de Gault-lagen bij Wissant worden gevonden hebben buitenste windingen die gefosfateerd zijn en binnenste windingen die gepyritiseerd zijn. Soms zijn ze nog compleet, maar meestal vind je alleen de gepyritiseerde kern of de losse buitenste windingen. Ook zijn er veel grove fosfaatknollen te vinden, waarin vaak een stuk ammoniet te herkennen is. Mijn eerste pogingen om deze ammonieten uit te prepareren resulteerden in totaal vernielde fossielen. Dat is des te meer jammer, omdat juist bij deze ammonieten er vaak nog veel van de parelmoerlaag bewaard is gebleven.

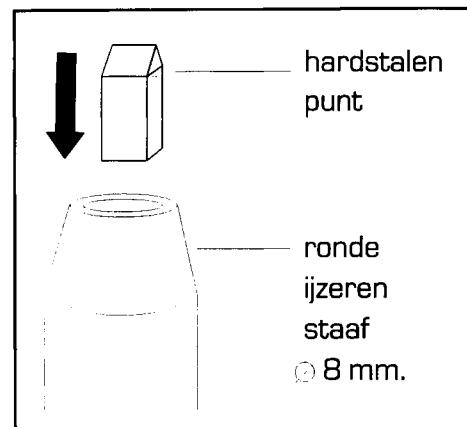
Om te voorkomen dat een ammoniet overmidden geslagen wordt, is het belangrijk dat de steen overal ondersteund wordt. Dit wordt het beste bereikt door de steen in een bakje met vloeibaar gemaakt kaarsvet te leggen en het dan te laten stollen (zie afb. 6). Het gebruik van kaarsvet of paraffine heeft nog als bijkomend voordeel, dat het in de poriën van het fossiel trekt en zo de pyriet beschermt tegen oxidatie. De beste bescherming wordt bereikt als het fossiel na het prepareren helemaal wordt ondergedompeld. Daarna wordt het bakje onder vacuüm geplaatst, waardoor alle lucht uit het fossiel getrokken wordt en alle holtes met de paraffine worden opgevuld.

Een tweede moeilijkheid bij het prepareren van fosfaatknollen is de hardheid. Gewone steenbeiteltjes zijn na een paar minuten prepareren al stomp. Een steenbeiteltje dat bijna eindelijk scherp blijft is te maken van een oud zaagblad van een cirkelzaag-machine en een dikke spijker. Cirkelzaagbladen met gehard stalen punten (bijv. widea) worden vaak weggegooid als de helft van de punten nog onbeschadigd is. Deze punten zitten met zilver solderen op het blad vast en zijn er dus makkelijk af te solderen met behulp van een gasbrander.

Van de grote spijker zaag je het puntje af en je boort er een dusdanig gaatje in, dat de widea-punt er half inzakt (afb. 7). Met solderen wordt het puntje vervolgens in de spijker vastgezet. Er is echter wel een speciale slijpsteen voor nodig om hardstalen punten te kunnen slijpen, omdat het staal bij een gewone slijpsteen te heet wordt en verbrandt.

Afb. 6. Het goed ondersteunen van een gefosfateerde ammoniet voorkomt het barsten tijdens het prepareren.

Afb. 7. Het gaatje in de staaf moet voor het solderen gevuld worden met soldeer pasta of vloeimiddel.